

Sygn. akt III Ca 942/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia: SO Mieczysław H. Kamiński

Sędzia SO Ewa Adamczyk (sprawozdawca)

Sędzia SO Katarzyna Kwilosz – Babiś

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko Powiatowi (...) – Powiatowemu Zarządowi Dróg w L.

o przywrócenie stanu zgodnego z prawem

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Limanowej

z dnia 7 października 2013 r., sygn. akt I C 353/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt III Ca 942/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 października 2013r. Sąd Rejonowy w Limanowej oddalił powództwo J. D., który domagał się od Powiatu (...) – Powiatowego Zarządu Dróg w L. przywrócenia zjazdu z drogi powiatowej nr (...) L. – C. do stanu z przed rozpoczęcia modernizacji tej drogi poprzez usunięcie wykonanego w trakcie modernizacji murku o długości 2,8 m. Uzasadniając żądanie podał, że trakcie modernizacji drogi powiatowej w sierpniu 2001 r. podczas wykonywania robót drogowych nie została zachowana istniejąca geometria zjazdu z drogi na jego działkę przez wykonanie murku oporowego pod kątem prostym do linii drogi powiatowej. Murek ten ograniczył szerokość zjazdu na działkę powoda uniemożliwiając mu wjazd na grunt maszynami rolniczymi od strony L..

Sąd ustalił, że powód jest właścicielem dz. ewid. nr (...) położonej w M.. Jego działka leży bezpośrednio przy drodze powiatowej relacji L. – C.. Sam powód mieszka w bezpośrednim sąsiedztwie wymienionej nieruchomości po drugiej stronie drogi powiatowej, jego posesja znajduje się na działkach (...). Na działkę powoda wjazd prowadzi

od drogi powiatowej przez betonowy przepust ograniczony betonowymi murkami. Cały przepust posiada długość kilkudziesięciu metrów i stanowi wspólny, bardzo szeroki dojazd do kilku innych nieruchomości. W 2001 r. Powiat (...) przeprowadził modernizację drogi powiatowej relacji L. – C.. W jej trakcie urządzono opisywany wyżej przepust. Powód kwestionował sposób jego wykonania. W latach 2011 – 2012 trwała wymiana korespondencji między powodem, a Powiatowym Zarządem Dróg w L., która ostatecznie nie przełożyła się na żadne działania w terenie. Powód żądał przebudowy murka oporowego. Strona pozwana zaś wskazywała, że dla wygody powoda przy modernizacji drogi dokonano poszerzenia istniejącego zjazdu o 2,5 m by był wygodniejszy dla korzystających z tego zjazdu w tym powoda. Zjazd z drogi powiatowej, z którego korzysta powód nie został wykonany na działce powoda lecz w granicach działki drogowej należącej do Powiatu.

Istotne dla rozstrzygnięcia było ustalenie, że sporny zjazd nie został wykonany na działce będącej własnością powoda. Takie twierdzenie pozwanego potwierdził jednoznacznie powód na gruncie podczas oględzin.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód domagał się nakazania pozwanemu wykonania określonych prac, które miały przywrócić konkretną część nieruchomości do stanu sprzed 2 lat. Brak materialnoprawnej podstawy tak sformułowanego roszczenia powoda. Żaden z przepisów prawa cywilnego nie daje powodowi odpowiedniego roszczenia. Roszczenie takie nie wynika ani z prawa własności przysługującego powodowi, ani z faktu posiadania rzeczy. Między stronami bezsporne było, że sporny zjazd nie został wykonany na działce powoda, nie narusza więc jego własności co by uzasadniało żądanie ochrony petytoryjnej. Brak także podstaw do uwzględnienia żądania w ramach ochrony posesoryjnej. Ta przysługuje posiadaczowi w ograniczonym czasowo zakresie na co trafnie zwrócił uwagę pozwany w odpowiedzi na pozew wskazując na treść art. 344 § 2 k.c. Powód zresztą nie wskazywał by jego żądanie oparte było na posiadaniu przedmiotu sporu (co i tak nie miałyby szans powodzenia biorąc pod uwagę fakt, że przedmiotem tym jest część drogi publicznej). Ponadto powód wyraźnie wskazał, że jego intencją jest uzyskanie lepszego dojazdu do swojej działki, a takie żądanie w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy nie ma podstawy ani w prawie własności ani w stanie posiadania powoda. Sąd też wskazał, że powód ma dojazd do swojej działki nr (...), dojazd ten jest wystarczający, a biorąc pod uwagę, że powód dojeżdża do tej działki od strony C., a nie od strony L. można także stwierdzić, że dojazd ten jest dla niego wygodny.

Powyższy wyrok zaskarżył powód apelacją, w której zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 140 kc przez jego niezastosowanie, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że potrzeby komunikacji z działką nr (...) ograniczają się tylko do połączenia dz. ewid. nr (...) i (...), podczas gdy powód nie jest ich właścicielem ani użytkownikiem. Zarzucił nadto, że Sąd nie wyjaśnił okoliczności faktycznych sprawy, gdyż nie opisał położenia przepustu i murku betonowego, położenia działki nr (...), możliwości jej komunikacji z siecią dróg publicznych, okalających ją skarp, przeznaczenia działki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Podniesione w apelacji zarzuty są nieskuteczne.

Wyrok Sądu Rejonowy jest prawidłowy.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego oraz wnioski prawne wywiedzione na jego podstawie i przyjmuje je za własne.

Niezasadny jest zarzut naruszenia prawa materialnego, a to przepisu art. 144 kc przez jego niezastosowanie. Apelujący zarzucił, wskazując na treść tego przepisu, że ogranicza on właściciela nieruchomości przez nakazanie mu powstrzymywania się przy wykonywaniu prawa własności od takich działań lub zaniechań na nieruchomości, które zakłócają korzystanie z nieruchomości sąsiednich w stopniu przekraczającym przeciętną miarę wynikającą ze społeczno – gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Zarzuty tak sformułowane nie znajdują uzasadnienia w stanie faktycznym niniejszej sprawy. Powołany przepis art. 144 kc dotyczy sytuacji, w

której właściciel korzystający ze swej nieruchomości oddziałuje nie nieruchomości sąsiednie. Oddziaływania takie określa się jako immisję, które nie polegają na wtargnięciu naruszającego na cudzą nieruchomość, lecz wynikają z działalności prowadzonej na własnej nieruchomości. Immisje dzieli się na bezpośrednie i pośrednie. Pierwsze z nich stanowią bezpośrednią ingerencję w sferę cudzej własności np. sztuczne skierowanie na nieruchomość sąsiednią wód opadowych. Immisje bezpośrednie podobnie jak fizyczne wtargnięcia na cudzą nieruchomość są zakazane wprost przez art. 140 kc, który uprawnia właściciela do korzystania z rzeczy z wyłączeniem innych osób. Immisje pośrednie oddziałują na nieruchomość sąsiednią w sposób pośredni np. na skutek wytwarzania hałasu, nieprzyjemnych zapachów, zakłócając korzystanie z nieruchomości sąsiednich. Przepis art. 144 kc dotyczy immisji pośrednich, zarówno tych, które oddziałują na sąsiednie nieruchomości przez przenikanie różnych substancji i energii, jak i tych, które polegają na utrudnianiu przenikania np. światła słonecznego, powietrza (immisje negatywne). Jako przykłady immisji pośrednich wskazywane są w orzecnictwie m.in. wytwarzanie pary, dymu, pyłów, spalin, zapachów, emitowanie nadmiernego hałasu, dopuszczenie przez zaniechanie właściciela nieruchomości do rozrostu drzew zmniejszającego nasłonecznienie na nieruchomości sąsiedniej.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy ustalonym zostało prawidłowo, że betonowy przepust ograniczony betonowymi murkami położony jest poza działką powoda na drodze powiatowej relacji L. – C.. Przy modernizacji drogi dokonano poszerzenia istniejącego zjazdu o 2,5 m, by był on wygodniejszy dla korzystających z tego zjazdu, w tym dla powoda. Tego rodzaju ustalenia uzasadniały oddalenie powództwa. Nie dawały podstaw do uwzględnienia żądania powoda, który domagał się przesunięcia wykonanego w trakcie modernizacji murku.

Zarzuty podniesione w apelacji potwierdzają ustalenia Sądu I instancji, że intencją powoda wnoszącego niniejsze powództwo jest uzyskanie lepszego dojazdu do swojej działki. Tak powód oświadczył w trakcie czynności Sądu na przedmiocie sporu. To wygodniejsze korzystanie z dojazdu dotyczy wjazdu na działkę powoda od strony L.. Taka argumentacja nie uzasadniała uwzględnienia powództwa, gdyż korzystanie z nieruchomości własnej przez powoda mieści się w społeczno – gospodarczym przeznaczeniu nieruchomości i nie odbiega od granic przeciętnej miary. Nadto zauważyć należy, że gdyby nawet modernizacja drogi doprowadziła w sposób istotny do ograniczenia w korzystaniu z własnej nieruchomości przez powoda to brak byłoby podstaw do uwzględnienia roszczenia powoda polegającego na żądaniu nakazania rozebrania murku (por. wyrok SN z dnia 16.12.1992r. I CRN 188/92).

Niezasadne były zarzuty podniesione w apelacji dotyczące niewyjaśnienia okoliczności faktycznych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy przez brak opisanego położenia przepustu i murku betonowego w sytuacji, gdy wskazane okoliczności obrazują w sposób wszechstronny zdjęcia przedmiotu sporu wykonane w trakcie oględzin nieruchomości.

Wskazując na powyższe stwierdzić należy, że Sąd I instancji wyjaśnił sprawę należycie, a przy wydaniu wyroku nie naruszył przepisów prawa materialnego.

Brak jest uzasadnienia dla zarzutu podniesionego w apelacji dotyczącego naruszenia przepisu art. 98 § 1 kpc przez zasądzenie kosztów postępowania na rzecz pozwanego, który według apelującego ostatecznie ich nie zażądał. Pozwany był reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego, który złożył odpowiedź na pozew wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Zatem zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu było uzasadnione przepisem art. 98 kc w zw. z art. 109 § 1 kc.

Z tych przyczyn apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji na zasadzie art. 385 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc i art. 98 kpc.

(...)

(...)